

Hüznün Ortasında

– Hüseyin Yanmaz · 06 Nisan 2026

Mevsimler deęiřti
zaman birer birer azalıyor ömürden
Gel de isyan etme
Yorgun bir kalp taşıyorum içimde.

Denize gemiler birikti limanlarda
her dalga vurdukça kıyılara
sanki içimdeki hüznün
yeniden uyanıyor.

Kollarımla sardım yalnızlığımı
soğuk bir rüzgâr gibi içime işledi
En yakın deniz kenarına
attım kendimi sessizce.

Sıkıca tutuldum gökyüzüne
bir umut arar gibi
bulutların arasında
kaybolan bir çocuk gibi baktım uzaklara.

Üzerimdeki bulutların
dağılmasını çok bekledim...
ama gökyüzü sustu
güneş bir türlü doğmadı.

İçim daraldı
zamanın içinde
yavaş yavaş kaybolur gibi
Bir yanım suskun
bir yanım kırık.

Aylar geçti
yıllar geçti...
Hayat yine acımasız
yollar yine uzun...

Ziyan ettim kendimi
sessiz sokaklarda
kendi gölgemin peşinde
yürür gibi.

Ama yol uzun
ömür kısa...
ve insan bazen
kendi kalbinde kaybolur.

Gecenin ortasında
bir yıldız aradım
belki bana yol gösterir diye.

Ama yıldızlar da sustu
gece biraz daha karardı.

Bir rüzgâr geçti içimden
eski hatıraları savurdu
Kırık bir aynada
kendime baktım uzun uzun.

Ve anladım ki

bazen insan
en çok da kendi içinde kaybolur.

Ben yine kaldım
sessizliğin ortasında
kırık hayallerin arasında
yürüyen bir yolcu gibi.

Hayat akıp gidiyor
zaman kimseyi beklemiyor.

Ve ben...
bir deniz kıyısında
dalgalara bakarken anladım

İnsan bazen yaşarken de
biraz eksik kalır dünyada...

Hüseyin YANMAZ
10.03.2026